

kraftigt Hændelse af vor Selvfændighed og vor Ret end den, at give den berøiste Gesandt nogle flere Tasselpenge.

Finantsministeren: Det er klart, at navnlig det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, i forskellige Betragtninger vandrede ikke saa lidt ud over Finantsloven. Det ligger i min Opfattelse af den første Behandling af Finantsloven, at jeg ikke har Kald til just at følge den ærede Rigsdagsmand langt ud over Finantsloven, ind paa et Omraade, som aldeles ikke berører Finantserne. Det ligger imidlertid i Forholdets Natur, at der er nogle af de her berørte Punkter, der staa mig som Finantsminister saa nær, at jeg ikke kan lade dem ganske uomtalte. Det første Punkt, der i saa Henseende frembyder sig — Udgangspunktet for hele Forhandlingen — er Finantslovsforlagets Forelæggelse paa det Tidspunkt, da det blev forelagt. Jeg hævder den Bemærkning, som ganske rigtig findes i Folkethingstidenden, nemlig: „Det er blevet anset for nyttigt, at Finantslovsforlaget med de dertil hørende Anmærkninger allerede nu kunde blive meddelt“. Det er herefter en Selvsølge, at jeg ikke har forandret min tidligere Opfattelse af det Retspørgsmaal, hvortil det ærede Medlem har henvist. Jeg anser det for Regjeringens uomtvistelige Ret, naar den finder det nyttigt, at gaa frem, som den har gjort i nærværende Tilfælde, men jeg hævder ligesuldt Regjeringens Ret til, naar den i andre Tilfælde vilde finde en anden Fremgangsmaade nyttig, da at følge den, altsaa at benytte den i Grundloven hjemlede Ret til at udsætte Rigsdagens Møder, inden Finantslovsforlaget er forelagt. Det er jo et Spørgsmaal, som oftere har været omtalt, og hvorved der er fremkommet forskellige Meninger, en Meningsforskjel altsaa, som naturligvis ikke afgjøres ved Udtalelser her fra den ene eller fra den anden Side, men det er Regjeringens Pligt som det er dens Ret at hævde sin Fortolkning. Det har aldrig været paastaet, at det skulde være Regjeringen forbudt at forelægge Finantsloven, før Rigsdagen blev udsat, og altsaa kan jeg ikke tro, at Nogen vil bebrejde mig, at jeg i nærværende Tilfælde har erhvervet Hans Majestæt Kongens Bemyndigelse til inden Udsættelsen at forelægge Forslaget. En saadan Fremgangsmaade kan have sin Nytte fra meget forskellige Sider; den har, som jeg ved Forelæggelsen paapegede, sin Nytte lige overfor Repræsentationen og lige overfor Folket. Jeg maatte ønske, at den finantsielle Tilstand, saaledes som den fremgik af Finantsforslaget og Statsregnskabet, saa hurtigt som muligt kom til almindelig Kundskab. Den har imidlertid ogsaa sin Nytte, om jeg maa være lidt indiskret, for Finantsministeren lige overfor hans Kolleger. Der er aldeles ingen Tvivl om, at disse, selv om Finantsloven ikke var bleven forelagt saa hurtigt, vilde have gjort sig al mulig Umage for at blive saa

betimelig færdige med deres Bidrag til den, som i nærværende Tilfælde er færdig; men det ligger i Sagens Natur, at Ministrene ikke selv kunne gjøre Alt. Det er en let forklarlig Kjendsgjerning, at naar de, der arbejde med Ministrene og have meget og forskelligartet Arbejde, ikke med Visshed vide, at Finantsloven skal være færdig netop til Rigsdagens Begyndelse, kan det trods al Over og med al Omhu hændes, at det forskelligartede Arbejde fordeles saaledes, at Forarbejderne for Finantslovsforlaget ikke fremmes saa hurtigt, som Finantsministeren ønsker. Det forekommer mig altsaa fra forskellige Sider meget nyttigt, at Finantslovsforlaget i Klar er blevet forelagt til den Tid, som flet er, men det er min Pligt at udtale som min personlige bestemte Overbevisning, at Regjeringen i den Henseende ikke har gjort Noget, hvortil den efter Grundloven var forpligtet, men hvad den efter en fri Overveelse af Forholdene har anset for rigtig. De Ord af Grundloven, som det ærede Medlem paaberaabte sig, er mig naturligvis velbekjendte, men paa den anden Side findes der ogsaa andre Bestemmelser, som maa tages i Betragtning. Naar man ved Fortolkningen af en Lov, der bestaar af mangfoldige, adskilte og dog indbyrdes sammenhængende Bestemmelser, kommer til forskellige Resultater, sker det hyppigst netop der, ved, at nogle faste Diet alene og ubelukkende paa en enkelt Bestemmelse, medens Andre mene, at der ved Siden deraf er andre Bestemmelser i Loven, som maa samles og forenes til en Helhed, og her er da den anden Bestemmelse i Grundloven: Kongen kan udsætte den ordentlige Rigsdags Møder paa bestemt Tid. Nu er det ganske naturligt, mine Herrer, at det maaske har nogen Indflydelse paa den forskellige Opfattelse af Retspørgsmaalet, hvorledes man betragter denne Udsættelsesret. Jeg for min Del betragter den under et historisk Lys. Det kan ikke dølges, det kan ikke miskenes, at disse forskellige Bestemmelser om Forholdet mellem Regjeringen og Rigsdagen, et Forhold, der jo nødvendig maatte bringes ind under faste Former, dengang Grundloven blev vedtagen, væsentlig blev og maatte blive nedskrevne under Indflydelse, under Raavirkning af den Fremgangsmaade, som finder Sted i det Land, hvor den konstitutionelle Regjeringsform er eldst og mest har levet sig ind i Alles Tanke. I England er der Ingen, hvem det falder ind at bebrejde Kronens Raadgivere, om de udvirke Kronens Befaling om at udsætte Forhandlingens Begyndelse i nogen Tid, være sig en lidt kortere eller en lidt længere Tid; det betragtes som Noget, det naturligt tilkommer Regjeringen at afgjøre. Dermed er det ikke sagt, at der ikke skulde kunne gjøres nogen Bemærkning derom, vi ere ikke saa pnsfindede, mine Herrer, at vi skulde tage Dem det ilde op, om De i saa Henseende fremsatte Et og Andet imod os, men jeg maa hævde, at det er en Ret, der tilkommer Regjeringen i saa Henseende, at beslutte Rigsdagens Udsættelse, uden at man